

ellers, vil jeg blot bemærke, at denne Udtalelse forekommer mig vistnok ikke overraskende men dog særdeles meget beklagelig. Jeg veed vel, at den ærede Minister efter hvad vi have seet betænker sig to Gange, som man siger, førend han gaaer et Skridt fremad; men jeg troede dog, at det maatte staae fast, endog saa for den ærede Minister, at han som ansvarshavende Minister ligeoverfor den danske Rigsdag dog vel burde have nogen Ægard for en Anmodning, i sig saa billig og desuden saa begrundet som den, vi have tilladt os at stille.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler antager sin Anmodning eller Betsværing for at være grundet og rigtig, men jeg anseer den baade for aldeles ugrundet og grebet ud af Luften, og, da jeg altid ønsker at gjøre min Pligt, vil jeg fremme Sagen med den selsamme Hurtighed uden Hensyn til, hvorledes den ærede Taler har udtalt sig eller ikke udtalt sig; men at det ikke bringer mig et Skridt videre, det er vist.

Formanden: Dermed maa jeg ansee denne Forespørgsel for sluttet.

Besvæly: Kan jeg faae Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Saavidt jeg erindrer, var det ærede Medlem Medlem af det Udvalg, som var nedsat i forrige Sæstion, og da jeg antager, at Begjæringen om Ordet sigter dertil, skal jeg i denne Anledning give ham Ordet.

Besvæly: Da jeg har været Medlem af det Udvalg, som blev nedsat i forrige Sæstions første Møde i Sagen angaaende Handlen og Skibsarten paa Island, skal jeg blot tillade mig at bemærke i Anledning af, hvad der blev ytret af et andet Medlem (Kirck), som ogsaa var Medlem af dette Udvalg, at jeg ikke ubetinget kan underskrive den Sætning, han har fremsat, at der strax skulde gives Is-lænderne en ubunden Handelsfrihed.

Formanden: Dermed maa jeg saaledes ansee denne Discussion i Anledning af Forespørgslen for sluttet.

Vi gaae derefter over til den næste Sag paa Dagsordenen, det er Sagen; der ansgaaer Forslag til Lov om Fæstes Over-

gang til Selveiendom. Det er til første Behandling, denne Sag foretages.

B. Christensen: Det er en Skjæbne, der har fulgt os lige siden 1848, at vi have maattet forhandle vort Lands vigtigste Reformspørgsmaal under ydre og indre Vanskeligheder, der ikke have kunnet andet end udøve et stort og for Sagerne ingenlunde gunstigt Tryk paa os. Vistnok ere vi i dette Øjeblik ikke meget gunstigere stillede i denne Henseende; vistnok maa det erindres, at baade Europas almindelige Stilling og vort Lands Stilling til det og til det nærmeste Udland endnu er saa lidet udviklet, saa forviklet, saa farefuld, at den ganske vist har et, jeg kunde næsten sige, overveiende Krav paa Fædrelandsvenners Dymærksomhed; vistnok er det saa, at der i vort eget Land, i det danske Monarchies Indre gjære Kræfter og ere Forhold tilstede, der maae gjøre, at det falder saare vanskeligt med den fuldstændigste Dymærksomhed at rette Sindet paa den enkelte indre Reform, selv om den er stor, vigtig og følgerig, som den, hvorom der her er Tale; vistnok er det endelig ogsaa saa, at den nuværende Regjering ikke synes at være ganske særdeles gunstig for Udviklingen af og Forbedringen i Samfundstiltandene af den Art, hvorom det her gjælder. Men desuagtet har jeg intet Dieblisk kunnet troe, det var betænkeligt, at forebringe denne Sag for dette Thing. Jeg har ikke blot sat min Lid til, at dets ærede Medlemmer vilde med mig være enige deri, at vor vundne Erfaring viser, at det, der gjør os stærke til at bære de Tryk, vi lide under nu, og dem, der endnu maatte forestaae os, — det, der gjør os stærke, er netop det, at vi jevnslides søge at gennemføre med Sindighed og Forstandighed Reformer, der forsone Folket med Tiden, der bringe det til at elske og vurdere den Frihed, der i 1848 er bleven os tildeelt. Maaskee er det endog saa godt, at vi have saa mange andre Gjenstande for vor Dymærksomhed og vor Betyrning, maaskee er det godt, at vi ikke saa udelukkende fæste vor Interesse paa den enkelte Sag, som t. Ex. den her foreliggende; det vil idetmindste gjøre, at vi ville gaae frem med større Besindighed og Barlighed, end vi maaskee ellers